
Húsvét III. hete

Hétfő

ApCsel 6,8-15 ■ Jn 6,22-29

„Nem azért kerestetek, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok.”

Mi, Ádám ivadékai hol a gyakorlati materializmus, hol meg a túlzott spiritualizmus csapdájába esünk. Néha csupán földi szükségletünk kielégítésének vágya hajt Jézushoz, néha pedig a legszükségesebbekről is elfelejtünk gondoskodni, s némi önelégültséggel állapítjuk meg magunkról, hogy mennyire lelkiek vagyunk. Ez a két végletes magatartás társadalmi szinten is érvényesül: a lassú évtizedek materialista ideológiáját ma a szellemi-lelki energiák, ezoterikus jelenségek kultusza váltja fel.

Érdekes módon e kettő egy lényeges ponton megegyezik: mindkettőben az ember áll a középpontban, aki kimondva-kimondatlanul így imádkozik: legyen meg az én akaratom!

Ez a felismerés óvatosságra kell hogy intsen legszentebbnek tűnő vágyainkkal szemben is, hiszen meglehet: a lelki köntös alatt vad és nyers ösztöneink lapulnak, koncra éhesen. Nem vágyainkat kell követnünk, hanem Isten jeleit, melyek akár anyagiak, akár szellemiek, a forráshoz vezetnek vissza bennünket, túlmutatva az önző én világán. Istennek nem a „lelkizés” tetszik, hanem ha a hit útját járjuk. Ha nem elégszünk meg a testi-lelki, érzelmi jóllakottsággal, hanem az élet kenyerét, a jóllakottság forrását keressük. Ha a jóízű falatozás közben felpillantunk annak arcára, aki jóllakat bennünket, ha a lelki örömeinkben lubickolva arra tekintünk, aki az igazi örömet ajándékozza nekünk.

Nem elég tehát az, hogy keressük Istent. Egy ponton még fontosabb lesz, hogy miért is keressük őt. Csupán azért-e, hogy rá se figyelve újra elteljünk ajándékaival? Bizony, szükségünk van azokra az időszakokra, amelyekben megtapasztaljuk az éhséget, sivárságot, sötétséget. Az ilyenkor tanúsított állhatatosságunk, kitartásunk Urunk mellett minősíti ajándékokban bővelkedő korszakaink vallásosságának hitelességét. Ha nem csupán ajándékaiért szerettük Istent, akkor ezek a nehéz idők megerősítenek hitünkben, és nagyot lendítenek előre a lelki fejlődés útján. Ha viszont a lelki ingyencedés volt vallásosságunk fő jellemzője, akkor most alapos leckét kapunk. Ez is fejlődésünket szolgálja, hogy ezentúl már ne csupán testi-lelki igényeink kiszolgálójának tekintsük az élő Istent, hanem a hit útját járva olyan eledelért fáradozzunk, amely megmarad az örök életre: őt magát akarjuk – önmagáért.